

РЕШЕНИЕ

№ 5855

гр. София, 13.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Жана Петрова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **13216** по описа за **2025** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от И. К. Г., чрез адв. С. Г., срещу Решение № 3792 от 21.10.2025 г. постановено по НАХД № 20251110212218/2025 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 94 състав, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) серия К № 9050530, издаден от СДВР, с който на И. К. Г., ЕГН [ЕГН], за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 600. 00 /шестстотин/ лева на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

В жалбата е изложено становище за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение, поради нарушение на материалния и процесуалния закон. Неправилно се явява посоченото в мотивите на обжалваното решение, че процесното АТСС е от одобрен тип, доколкото по делото няма представени доказателства въз основа на който акт на Българския институт по метрология е приета за меродавна сертификацията на техническото средство. Счита, че при установени с мобилни АТСС нарушения на скоростта е недопустимо издаване на електронен фиш и административнонаказателната отговорност трябва да се реализира по общия ред със съставяне на АУАН и издаване на НП. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло оспореното решение и електронния фиш.

В открито съдебно заседание касационният жалбоподател – редовно призован – не се явява и не

се представлява.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, на дата 27.01.2026 г. е депозирал писмени бележки по делото. Иска от съда да потвърди решението на СРС. Първоинстанционният съд е извършил пълна и обективна проверка на оспорения електронен фиш. Правилно са приложени материалноправните разпоредби. Изложени са подробни мотиви. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на възнаграждението за адвокат.

Представителят на С. градска прокуратура прокурор Стоян Димитров дава заключение, че касационната жалба е неоснователна. Издаденият електронен фиш и въззивното съдебно решение са правилни и законосъобразни.

Административен съд София - град, XV – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав приема, че решението е валидно и допустимо. Същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 12.04.2024 г. в 14:19 часа, касаторът управлявал лек автомобил марка „БМВ“, модел „Х 5 Х Драйв 30Д“, с рег. [рег.номер на МПС], като се движел в [населено място] по [улица]срещу бл. № 602, с посока на движение от Околовръстен път към [улица]. В посочения пътен участък към 12.04.2024 г. максималната разрешена скорост на движение на пътни превозни средства от категория „В“ била 50 км/ч, като липсвали пътни знаци „В26“, въвеждащи ограничение на скоростта, различно от посоченото в чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Въпреки ограничението на скоростта от 50 км/ч, лекият автомобил се движел със скорост от 91 /деветдесет и един/ км/ч.

Нарушението било установено с видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип „Cordon M2“, с идентификационен номер MD 1196, представляваща ЕИО одобрен тип средство за измерване, която била преминала проверка на техническата изправност на 06.12.2023 г. в Български институт по метрология, Главна дирекция "Мерки и измервателни уреди", отдел "Изпитване на средства за измерване и софтуер", със заключение, че съответства на метрологичните изисквания. Видео - радарната система била разположена на триножник на участък от пътя, работела в стационарен режим на заснемане и заснемала приближаващите автомобили.

На 25.04.2024 г. от СДВР бил издаден обжалваният електронен фиш серия К № 9050530, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП на И. Г. като законен представител на дружеството („ИЗЛАК И. ЕООД) – ползвател на автомобила било наложено административно наказание глоба в размер на 600 /шестстотин/ лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че при издаването на електронния фиш не са допуснати съществени нарушения. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на визираното административно нарушение и че правилно е определен субекта на нарушението. Приел е, че наложеното наказание е в рамките на

предвидения в закона абсолютен размер.

След като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд - София-град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Същото е постановено при пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина и при правилно приложение на материалния закон. В тази връзка доводите в касационната жалба са неоснователни.

Правилен е изводът на решаващия съд, че обжалваният правораздавателен акт е издаден при наличие на условията, визирани в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и съдържа изискуемите в същата разпоредба реквизити. Процесният ЕФ на СДВР съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението (СДВР), мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на МПС, неговия собственик, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Както правилно е приел решаващият съд описанието на нарушението съдържа всички обстоятелства от значение за отговорността - място, време, изпълнително деяние и неговите обективни характеристики, включително данните за скоростта и техническото средство, с което е установена, като обемът на информацията в пълна степен позволява на нарушителя да разбере административното обвинение, поради което не е допусната твърдяното от касатора накърняване на правото му на защита.

На следващо място, в процесния ЕФ са посочени достатъчно данни, индивидуализиращи АТСС и позволяващи да се извърши проверка на неговата техническа годност към датата на заснемане. В административнонаказателната преписка се съдържа снимка към ЕФ, в която са конкретизирани: дата на нарушението, рег. номер на автомобила, конкретното място на извършване на нарушението, установено от СДВР и идентификационен номер на уреда, с който то е установено. Снимката съдържа данни за точните координати на извършеното нарушение, измерена скорост.

Обосновани са и констатациите на решаващия съд, че от доказателствената съвкупност по делото безспорно се установява, че процесното АТСС е от одобрен и вписан в регистъра тип, нарушението е констатирано в срока на одобряване на типа след като конкретното техническо средство е преминало през надлежна първоначална и последваща периодична проверка и не възниква съмнение, че посредством него е заснета действителната дата, час и скорост на движение на автомобила.

Безспорно от приложените по делото доказателства се установява, че въведеното в рамките на населеното място ограничение на скоростта, съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, е 50 км/ч. В оспорения ЕФ е посочена разрешената скорост, а превишаването на скоростта е безспорно доказано, съответно – и правилно подведено под санкционната разпоредба на чл. 189, ал. 4, във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

В разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е предвидено, че водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва, както следва: т. 5 – за превишаване над 40 km/h - с глоба 600 лв. Размерът на наложената „глоба“ е определен в съответствие с чл. 27 от ЗАНН, като наказанието е в абсолютния размер, предвиден в закона, с оглед тежестта на извършеното деяние.

Изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес - чл. 189, ал. 15 от ЗДвП. От приложената справка за регистрация, е възможно да се установят данните

за собственика на управляваното МПС. Обратно на твърденията на касатора видно от електронния фиш е, че в посоченото време и място в същия, със скорост 91 км/ч., касаторът е нарушил забраната на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като е превишил допустимата скорост с 41 км/ч. Техническото средство е преминало ежегодния периодичен технически преглед. Същото е преминало през изискуемата законова проверка за техническа годност, а касаторът не е посочил, че автомобилът е бил управляван от друго лице.

Касаторът не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в ЕФ фактическа обстановка не отговаря на действителната. В касационната жалба са наведени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито в направените правни изводи.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива, за които АССГ следи служебно, оспореното въззивно решение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника по касационната жалба трябва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение. Размерът им, съобразно актуалната редакция на чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ (редакция, ДВ. бр. 53 от 2025 г., в сила от 1.10.2025 г.), съдът определя на 130 лв.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1-во АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София град, XV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3792 от 21.10.2025 г. постановено по НАХД № 20251110212218/2025 г. по описа на СРС, НО, 94 състав.

ОСЪЖДА И. К. Г., ЕГН: [ЕГН], да заплати на СДВР сумата от 130 /осемдесет/ лева, представляващи разноски по делото.

Решението е окончателно.